Hesi skulu leiða okkum gjøgnum kreppuna

Evnið á ársins leiðaradegi fríggjadagin var: Heimurin í kreppu – hvussu koma vit styrkt út hinumegin? Omanfyri 200 leiðarar luttóku

ÁRSINS LEIÐARADAGUR
Rigmor Dam
rigmor@sosialurin.fo
Myndir: Gissur Patursson & Jens Kristian Vang

Kreppan, sum longu nú leikar í uttan um okkum, var eisini evnið til fleiri av framløgunum á leiðaradegnum. Spurt varð, hvussu vit fyrireika okkum til kreppuna, og hvussu møta henni, tá hon rakar. Ongin ivi var um, at hon rakar eisini okkum. Støðan í Føroyum varð fleiri ferðir samanborin við eina tsunami, sum longu hevur rakt aðrastaðni, men sum ikki er komin heilt norður á klettarnar her. At so onkur ikki vildi brúka orðið kreppa, men heldur rópti hana "avbjóðingar", er í somáta líkamikið.

Omanfyri 200 fólk luttóku á leiðaradegnum, sum hevði eina fjølbroytta og áhugaverda skrá, við framløgum, filmum, kjaki, workshops, atkvøðugreiðslu, góðum mati, networking, ársins leiðara og afterparty í Miðlahúsinum.

Leiðarar koma ofta í tvístøður, sum kunnu fáa stórar avleiðingar. Eitt nú í sambandi við uppsagnir, ella hvussu til ber at motivera starvsfólkini í minni góðum tíðum. Ársins leiðarar seinastu fýra árini, Magni Arge, Andras Róin, Marner Jacobsen og Christian Nagata verða settir í ávísar tvístøður, sum fólkini í salinum eisini skulu taka støðu til og atkvøða um. Her verða besti argumentini luftað.

Nógv høvdu glett seg at hoyra donsku Stine Bosse, stjóra í TrygVesta. Hon greiddi frá, hvussu til ber at stýra einari fyritøku, í hennara føri eitt tryggingarfelag, ígjøgnum eina kreppu. Her var høvuðsboðskapurin, at ein sum hevur stýrt við skili áðrenn kreppuna, kemur styrktur út hinumegin. Tí kann kreppa eisini vera menning.
Tá ið hon tók við leiðsluni á TrygVesta í 2002 hevði tryggingarfelagið stórt undirskot. Við ógvusligum tiltøkum eydnaðist tað at venda gongdini, so felagið í dag er millum tey størstu í norðurlondum. Hon hevði sett sær fimm ár til tillagingarnar, tí slíkt krevur tíð.
Øll økið vórðu optimerað; summar tænastur vórðu seldar frá, deildir vórðu niðurlagdar og sparingar fóru fram á øllum økjum. Aftan á trý ár bar til at hugsa frameftir, og at brúka orkuna til at finna upp á nýggjar vørur og tænastur. Í hesum sambandi nevndi hon førleikamenning av starvsfólkunum, har tey brúka sera stórar upphæddir – eisini nú tíðirnar versna. Nú verður fyritøkan brandað sum ein tryggleikaveitari, í staðin fyri bara at selja turrar tryggingar, har meginparturin er skrivaður við smáum.

Fimm fyndug fólk verða spurd, hvussu vit koma styrkt út úr kreppuni. Hermann Oskarsson, Janus Petersen, Søren Bruun, Sonja Jógvansdóttir og Jóannes Eidesgaard. Søren Bruun, stjóri í Suðuroyar Sparikassa helt, at kreppan eigur at geva høvi til at rætta teir skeivleikar, sum eru. Bæði í fyritøkum og politiskt. Eitt nú eftirlýsti hann reformar, bæði sosialar og innan skattaskipanina. Sonja Jógvansdóttir, samskipari í Samtak, langaði út eftir samgonguni og Jóannes Eidesgaard, fíggjarmálaráðharra, sum, eftir hennara tykki, lat alt valdið upp í hendurnar á fíggjarnevndini og Annfinn Kalsberg undir fíggjarlógarviðgerðini. Hon eftirlýsti støðufesti og at fólkið og vinnan kunnu kenna seg trygg við politisku avgerðirnar, sum verða tiknar.
Og fjøldin brast útúr, tá Sonja Jógvansdóttir segði seg undrast um, at samgongan játtar pening til ein tunnil norður um fjall, í staðin fyri at bøta um sambandið til Hvalbiar, har nógv vinnuvirksemi er.
– Tað eg veit av, eru bara tvey stór ting í Viðareiði: eitt hotel og so Anfinn Kalsberg, endaði hon.